

Stilling, jeg indtog til dette Lovforslag, da det forelaa i Hjør, og som ikke har kunnet forandres ved de Oplysninger, jeg hidtil har modtaget, tror jeg, at det Næsteste vil være at stille Forslag til Ændringer i Lovforslaget ved dets 2den Behandling, hvorved det indskrænkes til alene at angaa Kjøbenhavn. Der vil da ved den Leilighed blive givet mig Anledning til at udtale mig om Sagen. Jeg skal ikke nu indlade mig paa de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Hindenburg), da jeg i Forening med andre Medlemmer agter til Sagens 2den Behandling at stille Ændringsforslag, der gaa i den af mig nys antydede Retning.

N. Jensen (Marhus Amts 3die Valgfreds): Jeg ser mig ikke i Stand til uden videre at godkjende den Betragtning, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Hindenburg) fremsatte, nemlig at det faldt af sig selv, at det var Kommunen, der skulde betale. Jeg kan meget vel anerkjende, at det er retfærdigt og billigt, at den, der paaføres et Tab, faar dette erstattet; men at det skulde ligge lige saa nær at sige: Følgelig er det retfærdigt og rigtigt, at Kommunen betaler dette Tab, kan jeg ikke indse, og det er derfor, jeg har tilladt mig at bede om Ordet, for at gjøre et Par Bemærkninger i den Henseende. Det samme ærede Medlem kom lidt længere hen i sit Foredrag til at udvillie, af hvilken Grund han fandt, at Kommunen skulde betale. Han sagde nemlig, at naar der blev truffet saadanne Foranstaltninger, fete det til Fordel for alle dem, der kunde være udsatte for Tab og Fare, hvis disse Foranstaltninger ikke bleve truffet, og dette er fuldkommen rigtigt; men for Landets Vedkommende vil man i alt Fald aldrig komme i det Tilfælde, at hele Kommunen, dersom visse Slutningsforanstaltninger ikke bleve truffet, vilde lide Tab derved; thi de lokale Forhold paa Landet forbyde, at noget Saadant nogenfinde vil kunne indtræffe. Derved er inidlertid den Forudsætning, at Kommunen er den første og nærmeste til at betale, svækket i saadan Grad, at jeg ikke kan godkjende den. For mig stiller Sagen sig saaledes, at, dersom Noget vil være sikker paa i Udebrandstilfælde ikke at komme til at lide Tab, bør han sikke sig derimod ved at lade de Gjenstande, han kunde være udsat for at tabe, forsikre. Jeg tror, at Statens Omsorg for Borgernes Vel i nærværende Tilfælde gaar videre, end disse kunne være særdeles vel tjente med; jeg tror, at de ere meget bedre tjente med, at de paa dette Omraade selv ordne Sagen. Kan man ikke i saa Henseende henvise til værende Forsikringselskaber, kan man henvise til den Ranke, der vistnok er rigtig, at, hvis der er en virkelig Trang til, en virkelig Nødvendighed for en saadan Indretning, leve vi i den Grad i Forsikringernes og Konfor-

tiernes Tid, at den tilstedeværende Trang inden ret længe vil blive afhjulpen derved, at der dannes sig Forsikringselskaber i den Retning. Man kan paa visse mange Exempler i saa Henseende; jeg vil kun nævne et eneste, nemlig Haglstaðeforsikringen. Skjøndt de Uheld, der foranlediges ved Hagl, ere overordentlig sjældne, have de dog fremkaldt en Forsikring, fordi der har viist sig en Nødvendighed for at værge sig mod disse noget sjældent indtræffende Ulykker. Saaledes er jeg ogsaa vis paa, at de Tilfælde, hvorom nærværende Lov tæller, skjøndt de ogsaa ere temmelig sjældne, dog ville fremkalde enten saadanne Forandringer i de nuværende Forsikringselskaber, som maatte vise sig nødvendige, eller ogsaa helt nye Selskaber. Man ser jo, at der har dannet sig Forsikringselskaber, hvori Folk kunne lade enkelte kostbare Gjenstande, som f. Ex. fine Speile, forsikre. Tænter man sig, hvad maaste mange ærede Medlemmer gjøre, at En og Anden paa Landet kan være udsat for at lide Tab, som Kommunen uden stor Vanskelighed kan betale, kan der ogsaa meget let indtræffe saadanne Tilfælde, hvorved netop en velstaaende Mand kan komme til at lide store Tab, som de Andre kun ved betydeligt Afavn kunne erstatte. Der ligger jo hist og her i Kommunerne større Gaarde med særdeles kostbare Anlæg, Haver og andre Ting, hvor Kunstværker af meget stor Værdi kunne være opstillede. Det vilde dog være særdeles ubeløst, om Kommunen ved en saadan større Gaards Brand skulde komme til at betale meget store Beløb for Kunstsager, som paa en saadan Maade maatte gaa tabte. Dernæst finder jeg Udtrykket: „ved Brandvæsenets Slutnings- og Redningsforanstaltninger“ meget ubestemt. Hvad er nemlig Brandvæsenets Slutningsforanstaltning, i Særdeleshed naar man henvender Tanken paa Landdistrikterne? Er det kun de Foranstaltninger, som foretages efter en eller anden kompetent Autoritets Befaling, eller er det Alt det, som paa Maa og Faa bliver gjort efter Befaling af En eller Anden, som ikke har mindste Berettigelse til at befale? Jeg tror, det maa være det Sidste. Saaledes som vort Brandvæsen paa Landet nu er indrettet, kan man f. Ex. ikke sige, at det er det Offentlige, som befaler, at Dette eller Hint skal ske, thi den Del af de ærede Medlemmer, der har været tilstede ved en Udebrand paa Landet, vil have lagt Mærke til, at der som oftest ikke er Noget, der optræder med nogen Myndighed til at befale, i Kraft af, at de have en saadan Myndighed, men Befalingerne udfædres af dem, som i deres egne Tanker ere de mest myndige. Man kan se en Fuldmægtig være tilstede, som befaler Dette eller Hint, eller ogsaa ser man en Præst, en Sognefoged eller Enhver som helst befale, og det er meget ofte overordentlig uheldige Befalinger, der udfædres. Jeg var for nogen Tid siden tilstede ved en Udebrand, hvor